

Historien bak magesmerter

Katia er 42 år gammel og kommer til meg for første gang. Opprinnelig fra Hviterussland, men hun snakker rimelig bra norsk. Hun har hatt smerter i abdomen de siste ni månedene. Hennes problemer begynte etter en kosmetisk operasjon for å fjerne «den stige magen med strier» hun hadde fått da hun fikk barn. Hun smiler litt når hun sier at «du vet vi liker å se fin ut i mitt land». Hun har vært utredet for smertene og legene fant til slutt en cyste på en av eggstokkene. Funnet passer ikke helt med smertene, men hun venter nå på en operasjon på kvinneklinikken. I mellomtiden er smertene så intense at hun bruker tramadol daglig og hun har hatt lange perioder med sykmelding. Hun sier til slutt at hun er urolig, og lurer på om jeg har noe som kan hjelpe henne til å slappe av.

Pasienten ser ikke ut til å være ute etter medikasjon, men jeg står litt fast. Hva skal jeg tilby denne damen? Jeg lytter til Katia og gjør det jeg pleier å gjøre med nye pasienter. Jeg spør om hun kan fortelle meg litt om sin livssituasjon. Hun kom til Norge for fire år siden og jobber som renholder. Hun har en venn hun bor sammen med, men det er ikke så lenge siden hun gikk fra mannen sin. Har to voksne døtre i hjemlandet.

Som innvandrers selv er jeg opptatt av det med å flytte fra eget land. Jeg spør henne hvordan hun kom til Norge og om hun trives her. Interessen min (jeg tror dette hadde kommet også som svar på mange andre spørsmål) utløser en annen fortelling som hun ikke har fortalt før til legene: hun giftet seg med en norsk mann for å kunne komme til Norge. På denne måten kunne hun hjelpe døtrene å studere i hjemlandet... og mannen var snill... i begynnelsen. Deretter ble livet verre og verre.... Til det ble et hel-

vete. Hun ble latterliggjort, og hørte ofte at hun hadde «en stig mage». Derfor tok hun en operasjon på en privat klinikk, som hun nå sliter med å betale tilbake. Hun ble etter hvert slått og tvunget til å gjøre det hun ikke ville gjøre. Han drakk. Hun var redd. Det er kun få måneder siden hun torde å komme seg ut av forholdet.

Vi har snakket i nesten de 20 minutter jeg har til disposisjon for hver pasient. Jeg lurer litt på om hun har tenkt om alt dette kunne ha noe med smertene hennes å gjøre og sier det til henne. Hun sier ingenting, men tenker og gråter. Vi avslutter konsultasjonen og avtaler en kontroll noen dager etterpå.

Det er noen måneder etter denne første konsultasjonen nå og jeg har sett henne et par ganger i måneden. Hun har fortsatt mye å jobbe med, men det er to ting som er for meg tankevekkende: det første er at Katia sluttet å ha smerter i abdomen kort etter den første konsultasjonen. Hun har ikke trengt mer smertestillende (men ble satt på SSRI etter hvert når historien ble klarere, inkludert selvmordstanker), og hun har jobbet nesten daglig. Det andre er hvor mye hjelp hun har fått av å skrive dagbok. Jeg får foreløpig ikke lov til å lese den (og det er heller ikke et poeng i seg selv), men den hjelper pasienten til å skrive om sin egen historie. En historie hvor hun er verd å bli behandlet som et verdifullt menneske. Uansett hvordan magen ser ut.

Esperanza Díaz

ILLUSTRASJONSFOTO: PAUL HAKIMATA

Utposten beklager feil!

Dessverre har forfatternavnet til historie fra virkeligheten i Utposten nr. 6/2010 falt ut. Det er Harald Sunde som har skrevet denne! Vi er lei oss for dette, og det er ekstra beklagelig for Harald Sunde har bidratt med både artikler og historier til Utposten i mange år. Vi håper ikke at dette vil skremme han fra å fortsatt sende inn interessant stoff til Utposten.

Stor takk til Harald Sunde i Kirkenes.